

Вѣстникопродавецъ

(Разказъ отъ Н. Казминъ — за деца и юноши).

I.

— Но-о-ови вѣстници!... Днешни вѣстници!... Нови днешни вѣстници!...

Тѣй се провикваше, прѣзъ едно снѣжно утро, едно момченце, което стоеше на жгѣла на двѣ многолюдни улици въ Петербургъ. Врѣмето бѣше доста студено, та момчето от-

давна бѣ помръзнало. За да се постопли, то стисна папката съ вѣстниците подъ мишка, нахлупи низко шапката си, прибра ржцѣтъ въ ржкаветъ си и започна да скача ту на единия, ту на другия си кракъ.

— Днешни вѣстници!... „Петербургски Листъ“, „Русия“, „Ново Врѣме“... съ притурка!... продължаваше да вика то.

Минувачи, облѣчени въ топли зимни дрехи, отминваха покрай него, безъ да обръщатъ внимание на провикванията му. Сегизъ-тогизъ само нѣкой се позапрѣше, изговорѣше тихо името на вѣстника, който искаше, и бързо извадѣше паритъ отъ джоба си. Момчето живо издрѣпваше вѣстника изъ папката и учтиво го подаваше на купувача, подлагайки въ сжщото врѣме и малката си посинѣла дланъ за паритъ.

Слѣдъ една минута минувачътъ се намिरалъ между движещето се множество, а момчето започваше наново да приповтаря:

— Вѣстникъ „Петербургски Листъ“, „Русия“, „Ново Врѣме“, „Нашъ Животъ“!...

А хората минуваха — отминуваха по разни посоки... Момчето не забѣлѣзваше тѣхнитѣ лица, нито пѣкъ мислѣше за нѣщо, а само повтаряше виканията си. Неговата мисль се въртѣше около едно нѣщо: топлина... То се

вкочени, палцитѣ на ржцѣтъ и краката му силно го заболѣха.

— Дай ми „Нашъ Животъ“! изговори единъ познатъ гласъ.

— Сега!...

Прѣдъ вѣстникопродавчето стоеше единъ господинъ съ очила, съ черна брадичка и дълги, черни мустаци, хубаво засукани. Тоя господинъ минаваше, почти всѣки день, по туй врѣме покрай това мѣсто и си купуваше отъ момчето „Нашъ Животъ“.

И купувачътъ и вѣстникопродавчето се познаха.

Господинътъ често приказваше съ момчето, и то толкозъ добродушно и учтиво! И сега, додѣто момчето изваждаше вѣстника, той му рече:

— Тебъ ти е студено, Иванчо!

— Нищо!

— Иди въ нѣкое кафене да се постопишъ; тамъ ще купятъ и вѣстници... Иди, иди, ще успѣешъ и вѣстници да продадешъ.

— Ще ида слѣдъ малко.

Господинътъ отмина, разгърна вѣстника и вървѣйки започна да прѣглежда първата страница.

„Добъръ човѣкъ!...“ мислѣше момчето. „Но защо ми казва той Иванчо? Моето име е Тодоръ, а той ме зове Иванчо... Трѣбва да му кажа...“

II.

Ето вече нѣколко мѣсеца, откакъ Тодорчо живѣе въ Петербургъ. Той е дошълъ отъ далечъ, чакъ отъ Тамбовска губерния. Чичо му, сжщо вѣстникопродавецъ, още прѣзъ октомврий писа въ село на Тодорчовата майка и на дѣдо му, да изпратятъ момчето, понеже „вѣстникарското дѣло трѣгнало добръ и може добръ да се работи“.

И наистина, когато Тодорчо дойде, търговията съ вѣстници вървѣше добръ: Тодорчо и чичо му продаваха цѣлъ день и надвечеръ се прибираха у дома весели и доволни.

